

КОНСТАНТИН БАЛМОНТ ОГЪНЯТ, ВОДАТА, ЗЕМЯТА И ВЪЗДУХЪТ...

Превод от руски: Андрей Андреев, 1993

chitanka.info

Огънят, Водата, Земята и Въздухът са четирите величествени Стихии, с които неизменно живее душата ми в радостно и тайнствено съприкосновение. Нито едно усещане не мога да отделя от тях и никога не забравям тяхното Четиригласие.

Огънят е всеобхватна тройна стихия — пламък, светлина и топлина, най-красивата от всички. Водата е стихията на ласката и влюбеността, съблазняваща глъбина, гласът ѝ е влажна целувка. Въздухът е всеобгръщаща люлка-гроб, саркофаг-легло, почти неусетен полъх на Вечността и невидим летопис, отгърнат само за душевния взор. Земята е черна рамка на ослепителен диамант, но Земята е и небесен Изумруд, скъпоценен камък на Живота, пролетно Утро, нежно разцъфнала Градина.

Обичам всички Стихии еднакво, макар и по различен начин. И зная, че всяка стихия е и гальовна като люлчина песен, и страшна като тътен на приближаващо вражеско войнство, като избухнал гръмогласен дяволски смях.

Водата е по-нежна от Огъня, в нея е заложено женското начало — нежна, влажна всевъзприемчивост. Огънят понякога не е така нежен, но той е по-силен, по-сложен и по-страшен, той е по-съкровен и по-проникновен. Във Въздуха потъва погледът и душата се понася към Вечното, към бялото царство на безтелесността. Земята ни е най-скъпа от всички Стихии — височини и низини — и към нея се притискаме нежно, с щастливи тръпки в гърдите и с глухи, сподавени ридания.

Обичам всички Стихии и с тях живее моето творчество.

То — това възникващо и едва-едва мерзелеещо се творчество — се роди от скръбта, потиснатостта и здрача. Роди се под северното небе, но по силата на вътрешната неизбежност, през жаждата по безграничното, необозримото, през дългите скитания в пустинните равнини и пропасти на Тишината, то се приближи към радостната Светлина, към Огъня и победоносното Слънце.

От книга на книга, очевидно за всяко внимателно око, прехвърлях дъги и знам, че докато живея на Земята, не ще се уморя да прехвърлям нови и нови и че мостът, който мечтата ми гради, води към свободните примамливи далнини.

От сивия здрач към многоцветния Май, от плахата угнетеност към Царицата-Смелост с блестящи зеници, от оскъдицата към богатството, от стените и забраните към Цветята и Любовта, от

незнанието към щастието от вечното познание, от гнета към дълбоката въздишка на освобождаването, към радостта да виждаш и пак да галиш с поглед новото, и пак, и пак, безкрай.

И ако действително в различно време еднакво обичам всички Стихии, все пак сега ми се ще да призная, че любимата ми Стихия е Огънят. Аз се моля на Огъня. Огънят е истинска всемирна стихия и който е приел причастието на Огъня, е слят с Мирозданието. С душата си той влиза в тайнствени покои, където горят неугасими светилници — и от тях струят в погледите внушения от вълшебни талисмани, от скъпоценни камъни.

Москва. 3 декември, вечерта. 1904

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.